

טאהא מוחמד עלי

סדק בגולגולת

ביום בו מאמן בית הספר הלך לעולמו
נסגרה העיר.
כבר אחרי הצהרים הלכו האנשים לישון
מרב צער.

הזמינו את הרופא.
הוא גלה התענינות רבה במח ובבטן.
מחה את הדם מעל צווארוננו,
ונטל מתוך כיסו דגימות אפרות, אותן חלק בין בני המשפחה
כפי שמחלקים עגות בימי חמשי.

ספד לו איש עם גבות ומניפה בידו, מתופף במקצועו,
אחראי על הקצב בתזמרת העירייה.
אמר עליו דברים שהורידו את הסנוניות מן הרקיע השביעי,
והקפואו את התרופות בגרון.
מנה את סבות המות החשובות:
סדק בעטורים הביזנטינים המכסים את דפנות הגלגלת,
תפיחות במשפט הלטיני הימני,
עיפות, רעב, שוטטות, נטייה לחובות והתמכרות לסמי אבדון.
בעליו של בית קברות, בכבודו ובעצמו, נזכר פתאם במות –
ירק על העולם ואת הקבר תרם.
ראש השומרים, הוא התעלף.
אין כמו אסון, כדי להחזיר את שרתי בית הקברות לשפת אדם.

שְׁהֵנָּה הַמִּסְכֵּן מִשְׁתַּנֵּק בְּאַרְמְנִית:
"אֲנִי אֶגֶן עָלֶיךָ, בְּנֵה שֶׁל שְׂפַחַת אֱלֹהִים,
מִפְּנֵי עוֹרְבִים וְצְבוּעִים מְנַמְרִים".

חָרְטוּ עַל מַצְבְּתוֹ חֲבוּרִים
שְׁהוּבְלוּ עַל גְּבִי עֲגֻלוֹת רְתוּמוֹת לְסוּסִים
מִחֲבַלֵי-אֶרֶץ נִדְחִים.
הִטִּילוּ עֶצֶר,
וְהִקִּיפוּ אוֹתוֹ בְּצוֹת וְעֲרֻבוֹת
עַל-מִנַּת שִׁילְמֵד אוֹתוֹ אֱלֹהִים בְּעַל-פֶּה.